

15.

Musela jsem kvůli naší schůzce zatahnout čtení trávnového písma. Když mi ráno Klíma volal, zněl, jako kdyby objevil přinejmenším Kawašitovu závěť. Trval na tom, že se musíme sejít co nejdřív. Jenomže teď na mě jenom zírá, upíjí pivo a nic kloudného z něj zatím nevylezlo. Sedíme v Plzeňce v Truhlářský nedaleko školy. Je tu cítit friták a smaženéj sejra a sedačka, na který sedím, je propálená. Zajímalo by mě, proč se Klíma toužil setkat zrovna tady. Asi bydlí blízko.

„Tak jsem si přečetl *Rozdvojení*“, vypadne z něj.

„Aha“, odpovím. Jestli jsme se sešli jenom proto, že se mnou chce sdílet svůj názor na Kawašitovo psaní, tak budu fakt zklamaná. Myslela jsem, že mi chce něco ukázat. Něco, co se nedá poslat mailem. Něco, co souvisí s Kawašitou. Vypadá to ale, že si chce jenom povídat. Dohnala ho osamělost? Ani se nedivím, že si připadá sám. Jestli se ke každému chová tak povýšeně jako ke mně, určitě nemá žádný kamarády.

„Tebe nezajímá, co si o *Rozdvojení* myslím?“ zeptá se. Patrně rád přednáší. Doceła bych chtěla vícet jeho výraz, kdybych mu natvrdo vpálila, že jeho názor na Kawašitu je mi ukradenej. Ale samozřejmě to neudělám.

„Povídej“, obrním se trpělivostí. Předpokládám, že mě zasype termínama francouzskzejch strukturalistů (jak to mají v oblíbeně někteří intelektuálové u nás na fakultě).

„No hele“, řekne Klíma, „je to doceła zajímavý. Tak trochu jsem čekal ódy na pracující lid, když to tady vyšlo

Anna Lime:
Probudím se
na Šibujji, Praha:
Pavel 2018.

v padesátém osmém a v Japonsku ve dvacátém čtvrtém, ale nakonec mě to mile překvapilo. Přestože ty proletářský motivy tam trochu byly. Zdá se, že Kawašita měl na počátku dvacátých let zrovna proletářský období.“

„Myslím, že to není to hlavní, o čem tam povídka vypráví.“
„Není,“ souhlasí Klíma, „hlavní je tam ten motiv, že když se k něčemu upneš, tak tě to vnitřně rozštěpí. To mě zaujalo.“

Přikývnu. Docela mě překvapuje, že Klíma mluví jako normální člověk. Na Macušitově přednášce v listopadu působil nabubřele, jako kdyby předtím snědl slovník literární terminologie.

„Četla si někdy něco od Kena Kaikóa?“ zeptá se mě, třeba *Bludštět*?“

„Jenom *Obry a hračky*,“ přiznám se.

„Myslím, že *Bludštět* by se ti líbilo, protože je to trochu detektivka. A to nemyslím nijak ofenzivně,“ dodá, když vidí, jak se nadechnu, abych mu vpálila něco o žánrový předpojatosti. „Sám jsem to četl. Obdobně jako v *Rozdvojení* se i v *Bludštěti* řeší uvěznění nevinny ženy, takže to má jisté sociální aspekty, zároveň je tam přítomný vyšetřování a celý je to kritika zkorumpovanosti japonské policie a soudního systému.“

„Hm, tak to je asi dobrý tip. Detektivkou se sociální tematikou nikdy nepohrdnu. Seičóem Macumotem mám koneckonců napranou knihovnu.“

„Seičóem Macumotem?“ nadzvedne Klíma obočí.

„Neznáš?“

„Samozřejmě že znám,“ opáčí Klíma, „ale čím dál tím víc mě překvapuje výběr tvých oblíbených spisovatelů.“ Neodpovím.

„Když jsem tě viděl poprvý, tak jsem tě otípoval na takovou usnaženou murakamistku. Ani ti nevím proč,“ poškrábe se Klíma na hlavě, „asi že jsem tě viděl stát na chodbě s několika holkama, co se mnou chodily na čtení literárních textů. To, co ty holky vypouštěly z pusy, se nedá zopakovat nahlas, upadnul by mi jazyk. Říkal jsem si, že se asi přátelíte, a tak jsem tě automaticky zahrnul mezi ně.“

Sjedu ho pohledem.

„Jednu věc si vyjasníme, jo?“ řeknu. „Nevím, kde si vzal ten dojem, že jsem nějaká pipka z bakaláře, co v životě nepřetla nic než Murakáče, její nejoblíbenější slovo je *karasii* a na japonologii přišla proto, že se jí líbí Sasuke z *Naruta*.“

Klíma pokrčí rameny.

„Ale věz, že taková nejsem. Literatura mě zajímá už od dětství a chci ji studovat pořádně a do hloubky. A když už jsme u toho Murakamiho, tak toho já mám docela ráda, abys věděl. Neříkám, že je to nejlepší japonskej spisovatel, co kdy žil, ale některý jeho věci jsou fajn. A *Afterdark* do slova zbožňuju. Kvůli němu jsem se mimo jiný začala zajímat o Japonsko. Tak si ty povyšný kecy nech pro sebe.“

Klíma jenom mrká.

„Já tě nechťel urazit,“ řekne potom.

„Ale konstantně se ti to daří, co jsme se poznali.“

„Tak to promiň.“

„Promiň. Ale už to nedělej, jo? A teď by mě zajímalo, proč jsme se museli scházet už ve čtyři a ne až v šest. Protože já jsem teď měla sedět na trávě, kde jsem už dvakrát nebyla. A mám strach, že z toho bude průser.“

Tráva my říkáme čtení trávového písma.

16.

„Podařilo se mi o tom tvym Kawašitovi něco zjistit,“ položí přede mě Klíma okopírovanou dvojstránku.

„Co to je?“

„Kopie z knížky o Ričim Jokomicuovi. Víš, kdo to byl?“

„Pokud vím, tak taky přispíval do časáku *Bungei džidai*.“

„Přesně tak. Byl to japonskej spisovatel, jenom o čtyři roky starší než Kawašita. Knížka, ze který jsem pořídil tuhle kopii, se jmenuje *Východ a západ: Smutky na cestách Jokomicua Ričiho* a napsal to nějaký Sekikawa Nacuo. Zabývá se Jokomicuovým pobytem v Evropě ve třicátém šestým, vysvětluje Klíma, „a koukej, ukáže mi doprostřed stránky,“ co se tady píše.“

Jokomicu jasně vzpomínal na podnik Hasegawa, nacházející se v osmém bloku čtvrti Ginza. Jokomicua, který mířil na loď do Kóbe, šla až na Tokijské nádraží

vyprovodit majitelka tohoto podniku, mimochodem básnířka haiku, paní Kojo Hasegawa. Její muž, Kintaró Hasegawa, byl rovněž básník. Psal pod pseudonymem Šunsó a po dlouhá léta pracoval jako redaktor časopisu Haikai zašši. Podnik Hasegawa si Šunsó se ženou otevřeli v roce 1931. Do tohoto podniku, kde se často objevoval i Mantaró Kubota či Kijomaru Kawašita, chodil Jokomicu, který sám alkohol nepil, často posedět.

Kawašitovo jméno Klíma v textu podtrhnul.

„No tak to je objev!“ řeknu.

„No, zase takovej objev to není,“ pokrčí rameny Klíma, „ale aspoň víme, že ten Kawašita fakt žil. Začínal jsem mít pocit, že snad vůbec neexistoval. Anebo že to je pseudonym nějakýho jinýho autora.“

Přikývnu.

„Jistý je, že se ve třicátým šestým pohyboval v Tokiu kolem ostatních spisovatelů. A to není všechno,“ vytáhne Klíma z tašky další papír a položí ho před nás na stůl. „To je ze stejný knížky“

„Přesně tak. Zkus přeložit tuhle část,“ ukáže mi prstem na jeden ze sloupců.

„Druhýho února roku 1936,“ slabikuju, „vyšel ve čtvrtým čísle časopisu *Bungakukai* text popisující události rozlučky s Ričim Jokomicuem před jeho půlročním odjezdem do Evropy. Zúčastnilo se ho dvanáct spisovatelů, mezi nimi například Hideo Kobajaši či Kijomaru Kawašita. Všichni byli mladší než Jokomicu.“

„Vidíš? Kawašita se reálně pohyboval mezi ostatníma spisovatelama.“

„Hergot to je plodnej zdroj,“ řeknu.

„Jo. Vypadá to, že se Kawašita s Jokomicuem přátelili. Zběžně jsem prolistoval zbytek tý knížky a do třetice se tam ten Kawašita už neobjevil. Je ale velká šance, že na něj něco vyleze v Jokomicuových deníkových záznamech. Celý jeho dílo visí na netu, takže by neměl bejt problém si to najít.“

Povzdechnu si. Vypadá to, že následující rok strávím přicucnutá k počítači.

„A co ty? Zjistila si něco o tom Kawagoc, kde Kawašita žil?“

Přikývnu a vytáhnu na stůl sešit s poznámkama.

„Zjistila jsem, že to bylo tradičně obchodnický město, který vyrostlo v podhradí Kawagoeskýho hradu, který ovšem zvládli během Meidži rozebrat.“

„Japonci a jejich vztah k historicejím památkám,“ povzdechne si Klíma.

„V roce 1893 zachvátí Kawagoc požár,“ pokračuju, „během kterýho celý město shořelo. Tenhle motiv se vyskytuje i v *Milencích*, co jsem teda doposud stačila přeložit.“

Klíma přikývne.

„Dál jsem zjistila spoustu podrobností o říčních korytech, železnici a tak podobně. Myslím, že to k ničemu nebude. Ale je to fakt pěkný město, to Kawagoc. Podívej, tady jsem vyuškla fotku.“

„Hezký,“ přikývne Klíma, „připomíná to trochu starý Edo.“
„Podle toho, jak hlavní hrdina v *Milencích* popisuje město, ve kterým žije, bych řekla, že se *Milenci* odehrávají právě v Kawagoc. Obecně mi přijdou hodně autobiografický. Je tam ten požár a dokonce i nějakej Bunzó Kojama, který podle všeho v Kawagoc vážně žil!“
„Bunzó Kojama?“ nakloní Klíma hlavu, „o tom jsem nikdy neslyšel.“

„Podle toho, co jsem zjistila, to byl bohatej obchodník s tabákem. Pomáhal Kawagoc vystavět, když shořelo.“

„Aha, to je zajímavý,“ přikývne Klíma.

„Dál jsem z *Milenců* vyčetla, že otec hlavního hrdiny měl umřít v roce 1915 v zahraničí, patrně v Evropě. Nedalo by se to nějak využít při hledání?“

„Tak to pozor,“ odpoví Klíma, „nesmíš si toho hrdinu s Kawašitou moc spojovat. Znáš to. *Smrt autora* a tak podobně. Ale ověřit to můžeme.“

Snažím se nevyypadat rozpačitě. Nejsem si úplně jistá, co jsem si myslel tou smrtí autora.

„Ty víš, jak Kawašita umřel?“ zeptám se.

Klíma tiše zírá. Něco není, jak by mělo být. Něco se stalo. Přeslechla jsem snad v jeho řeči něco důležitýho?

„Hele, znáš ty vůbec Barthes?“ zeptá se.

Nevím, co odpovédět. To jméno mi něco říká. Možná jsem ho už někde zaslechla. Může to být třeba starší spolužák. Nebo nějaký profesor. Nevím, co říct, abych se úplně nezemožnila.

„Jo, tak trochu,“ pokrčím rameny.

„A tos nenarazila na jeho esej *Smrt autora*?“ zeptá se Klíma, „je strašně slavná. Referuje v ní o vztahu autora a textu, jak by měl být text po vydání interpretovanéj nezávisle na autorovi a tak podobně.“

Au. Málem prokouknul, že o nějakým Barthesovi nemám ani páru.

„Jo... no jasně,“ přikývnu, „na to jsem někde narazila. Ale zapomněla jsem na to.“

Klíma se zatváří, že naprosto nechápe, jak někdo může zapomenout zrovna na Barthesovu *Smrt autora*, ale díky bohu to nijak blíž nekomentuje. Budu si podrobnější informace muset později dohledat.

„Mimochodem,“ zamyslí se Klíma, „jsem si říkal, jestli bys nechtěla trochu pomoci s tím překládáním. Když už jsme se do toho Kawašity tak vrhli, možná bychom měli v první řadě přeložit, co napsal. Bůhví, jaký zajímavý věci tam na nás vypadnou. A vypadala si, že se s tím docela lopotíš.“

Zaváhám. Je fakt, že pomoc bych potřebovala.

„A ty mi chceš pomoci?“

„No, myslím, že už jsem v tom stejně docela namočeněj. A abych ti řekl, samotnýho mě ten Kawašita začal zajímat.“

„Tak dobře,“ souhlasím nakonec, „pomoc by se mi asi hodila.“

„Tak platí. Já už teď musím běžet, protože učím. Zkus přeložit aspoň půlku, ať se příště máme o čem bavit. A já se ti ozvu.“

„U číš?“

„V jazykovce,“ povzddechne si Klíma, „bandu čtrnáctiletých pubertáčků.“

Představím si, jak se Viktor Klíma před tabulí s fixkou v ruce pokouší čtrnáctiletým holčkám vysvětlovat japonskou

gramatiku. Na tváři má přitom smrtelně vážnej výraz. Chudinky holky určité do jazykovky chodí proto, aby si s popovídaly o manze a anime a ne proto, aby každěj týden zíraly na nabubřelýho Klímu, kterej ideál krásy romantickéjch hrdinů z anime splňuje asi tak jako můj elektronickéj slovník.

17.

Přelož půlku. To se snadno řekne. Jenomže mi to nejde tak rychle, jak bych si představovala.

V kabinetě na polici leží v plastovym kelímku usušená cikáda. Zírám na ni a nevím si rady. Sedí na vatovym polštářku, vysušená a ztichlá. Působí to nepřírozně, protože v Japonsku živý cikády bzučí tak, že to připomíná zvuk cirkulárky.

Vstoupil jsem dovnitř.

V obchodě s psacími potřebami voněla tuš. Zvláštěně, nasládle, tak jako nevoní nic jiného na světě. Uvnitř bylo ticho, přitímí a jenom občas sem dolehl hlasitější výkřik z hlavní ulice.

„Dobry den,“ řekl jsem, ale nikdo mi neodpověděl.

Místnost nebyla velká. Na stěnách visely ze stropu papíry s nápisy, kolik stojí zboží uklizené v košících na zemi podél zdi.

„Dobry den, mladý muži. Čím vám posloužím?“ pohnulo se cosi uprostřed košíků v rohu místnosti. Málem jsem vykřikl, jak jsem se lekl. Byl to prodavač. Měl na sobě tmavé kimono. Zprvu jsem si ho vůbec nevnímal. Teprve když jsem chtěl sáhnout do košíku po mé pravici, oslovil mě. Rozbušilo se mi srdce.

„Potřebuji štětec,“ odpověděl jsem.

„A jaký štětec byste si ráčil přát?“

„Ten nejobyčejnější,“ řekl jsem.

„Ten nejobyčejnější?“ zvedl prodavač tázavě obočí, „a pročpak? Netouží mladý pán po něčem speciálnějším?“

Vzpomněl jsem si na otcův krásný štětec s perleťovou rukojetí, ale zavrtěl jsem hlavou.

„Já štetce ztrácím.“

Prodavač mě probodl pichlavýma očima.

„To je škoda,“ řekl, „takový štetec, když se o něj hezky staráme, k nám přilne a o to krásnější znaky potom píše.“

„Doopravdy?“

„Ano,“ přikývl prodavač a potom mi podal nádherný černý štetec se vzorem zlatých vázek na rukojeti. Uchopil jsem ho a okamžitě jsem zatoužil jej vlastnit. Něco tak nádherného jsem nikdy předtím neviděl. Váčky se zlatě mihotaly na černém pozadí a vypadaly, že se každou chvíli vynesou a odletí, jako by byly živé.

„Kolik stojí?“ zeptal jsem se. Ale prodavač se rozesmál.

„To je ten nejdražší, co tu mám,“ řekl. Podal jsem mu štetec zpátky.

„Já bych prosil obyčejný,“ řekl jsem.

Muž přikývl.

„I s obyčejným štetcem se dá krásně psát,“ usmál se, „záleží, co máme na srdci.“

Vstupní dveře zaskřípaly. Do obchodu vešel nový zákazník. Otočil jsem se. Ve dveřích stála mladá žena v kimonu. Zezadu jí ozařovaly paprsky pronikající dovnitř zvenčí, její tvář stínilo šero panující uvnitř.

„Ach,“ usmál se prodavač obchodu s psacími potřebami, „slečna Kijoko. Račte dál.“

Cikáda na polici se mi moc líbí, což je s podivem, protože hmyzu zrovna neholduju. Leží tam už mnoho let a je opět dená legendami. Nikdo neví, kde se tam vzala, a tak vznikla fáma, že ji kdysi z Japonska přivezl Miroslav Novák, a od té doby jí nikdo neřekne jinak než „Novákova cikáda“. Novák byl japanolog, kterej se zasloužil o prosperitu oboru, založil československo-japonskou společnost a časopis *Nový Orient*. Taký svého času japonský studia vedl, proto máme kromě cikády i plnou skříň „Novákových skript“.

Novákovu cikádu do kabinetu Novák patrně nepřinesl, ale nerada bych mu ubírala zásluhu. Cikáda je seschlá jako mumie, jenom nad očima má stále se třpytící červenono-zelený tečky, který i po letech zářej jako drahý kameny.

Prozrazujou, že v cikádě ještě něco je. Odpočívá na vato-
vym polštářku a nožičky má pokojně složené pod tělččkem. Jednou jsem ji vytáhla na naši japonskou lektorku, když zrovna obědvala. Málem se zadusila rýží. Netušila jsem, že se Japonci cikád tak štítí. Ale je fakt, že kdyby na mě někdo vytáhl krabičku s pavoukem, vyskočila bych z okna.

Cikáda na polici leží už tak dlouho, že si občas říkám, kdy začne žít vlastním životem. Někteří doktorandi tvrdí, že to ve skutečnosti žádá cikáda není. Že je to zombie cikáda. Zombáda. A jednoho dne že nás všechny dostane. Ale zatím jenom tiše sedí a na čelíčku se jí lesknou červený rubíny a zelený smaragdy. Za celá ta léta musela vyslechnout tolik konzultací a soukromejch hovorů pedagogů, že je to určitě nejvzdělanější cikáda na světě. Slyší všechno. Zrovna jako nějaká štenice.

Znovu upřu pohled do *Milenců*. Za celý den jsem přelozila sotva dvě stránky. Jde mi to zoufale pomalu. Až Klíma uvidí, jakým šnečím tempem postupuju, tak se mi vysměje. Je mi jasný, že s tím musím pohnout.

Žena udělala několik kroků k nám.

„Dobrý den, pane Kitamuro,“ usmála se a potom se obrátila na mě a chtěla mě také pozdravit, jenomže ztichla. Měla krásný, kulatý obličej a drobný nos. A krásné oči. Tmavé, hluboké, jako nakreslené tuší.

„Dobrý den,“ pozdravil jsem. Prohlížela si mě dlouhým, vážným pohledem, ve kterém bylo něco, čemu jsem nerozuměl. Snad nějaký cit, který jsem ve svých dvanácti letech nedokázal správně uchopit.

„Dobrý den,“ odvětila nakonec.

„Tak, mladý pane,“ podal mi prodavač nový štetec, tentokrát obyčejný s vlákný zasazenými v bambusovém dřívku, „takovýto štetec by vám vyhovoval?“

Přikývl jsem a podal jsem majiteli peníze. Všiml jsem si, že má od tuše začernalé prsty.

„A co mohu udělat pro vás, slečno Kijoko?“ otočil se prodavač na mladou ženu. Zdálo se, že se dobře znají.

„Potřebovala bych jenom tušový kámen a nějaké papíry,“
sáhla do taštičky a vytáhla peníze.

Už jsem měl být dávno pryč, nedokázal jsem však obchod opustit. Prohlížel jsem si vzor na jejím kimonu a způsob, jakým měla učešané vlasy, se mi zdál velmi složitý. Prodavač mezitím vytáhl z košů žádané zboží.

„Nový štétec nepotřebujete?“ zeptal se prodavač.

„Nikoli,“ zavrtěla hlavou, „ty, které používám, mi vyhovují. Přešel jsem k nim blíž.“

„A jaké štětce používáte? Jaký typ vlasu? Koňské žíně?“ zeptal jsem se. Chtěl jsem na ženu nějak zapůsobit, vypadat dospěleji. Oči obou se ke mně otočily. Prodavač se zatvářil pobaveně. S obavami jsem se zadíval do ženyin tváře, ne-najdu-li v ní známky posměchu.

„Ano prosím,“ odpověděla, „používám štétec z koňských žíní. Mladý pán se rovněž zajímá o psaní?“

Po posměchu nebylo v jejím výrazu ani památky. Ulevilo se mi. Najednou mi přišlo, že k ní mám velmi blízko.

„Ano,“ řekl jsem, „můj otec byl kaligrafem. Píšu již od dětství.“

„Ach tak,“ přikývla žena.

„Tak váš pan otec byl kaligrafem?“ zaujalo mě prohlášení prodavače, „a smím se zeptat na ctěné jméno vašeho pana otce?“

Sděлил jsem prodavači otcovo jméno a on se odmlčel. Potom se dlouze zadíval na mladou ženu, která upřela pohled na zem.

„Mélo mě to napadnout hned,“ pokýval prodavač hlavou, „jste mu velmi podobný. Váš pan otec zde byl pravidelným zákazníkem.“

Potom podal ženě tušový kámen a papíry.

Znovu se zadíval na cikádu na polici. Pak vytáhnou z tašky vodu a napijou se. Jsem úplně vyprahlá. Neměla jsem na to společný překládání kevat. Takhle se honit, když bych navíc měla psát diplomku, to není zdravý. Jenomže od posledního setkání s Klímou nemůžu myslet na nic jiného.

„Vy také píšete od dětství?“ nepřestával jsem zírat na mladou ženu.

„Ano,“ přikývla, „brala jsem hodiny již od útlého věku.“ Bylo mi dvanáct let, ještě jsem pořádně nerozuměl, proč z ní nedovedu odtrhnout pohled, ale říkal jsem si, že kdybych snad měl starší sestru, přál bych si, aby vypadala jako tahle žena.

Když žena za tuš zaplatila, uklonila se nejprve prodavači a potom i mně.

„Přeji vám hezký den,“ řekla.

„Já vám také,“ odpověděl jsem. Žena se otočila k východu. Jenomže v tom se z venku ozval hlas mé tety. Patrně již pořídila vše, co potřebovala, a přišla mě vyzvednout. Mladá žena přede mnou sebou trhla, zastavila se a zoufale se rozhlédla po místnosti, jako kdyby hledala úkryt. Měl jsem vyběhnout ven a setkání s mou příbuznou ji ušetřit, nedokázal jsem ale situaci včas rozklíčovat.

„Satoši? Jsi tady?“ objevila se teta ve dveřích. Její příchod nepůsobil v porovnání s příchodem mladé ženy ani trochu nadpozemsky.

„Dobrý den,“ pozdravila teta prodavače a potom se otočila na mě, „pořídil si štétec?“

Ukázal jsem jí svůj nákup.

„Výborně. Tak pojďme,“ řekla teta, jenomže vtom si všimla mladé ženy, která stále odvracela tvář. Ani jedna z nich tu druhou nepozdravila. Tetě ztuhly rysy v obličejí.

„Satoši, jdeme domů!“ řekla mi.

Poslušně jsem ji následoval ven. Když jsem se otočil zpátky do obchodu, mladá žena si zakrývala obličej rukávem a prodavač upravoval papír s nápisem na zdi.

„Co to bylo za ženu?“ zeptal jsem se tety po cestě domů, „ty ji znáš?“

Chvilku trvalo, než teta odpověděla.

„To je čarodějnice,“ řekla mi, „která ti ukradne srdce, když nebudeš dostatečně opatrný. Nepřibližuj se k ní. Kdybys ji znovu někde potkal, uteč co nejdál.“

Přestanu číst a zadívám se na dvorek. Co to Klíma minule říkal o smrti? Nemůžu si vzpomenout. Měla jsem si to hned napsat. Promnu si oči. Ujistěte to nějak souviselo se smrtí nějakého autora.

Vstanu a dojdu k počítači. Rozkliknu google a zadám do vyhledávače *smrt*. A za to dopíšu *literární teorie*. A ejhle. Výjede mi článek o Rolandu Barthesovi. Dám se do čtení. Ale postupně mě zalévá vlna deprese. Připadám si najednou hrozně hloupá.

Takhle se Klímovi nemůžu postavit v žádný debatě. Ten je přece v literární teorii zběhlý, a ještě by se mi vysmál. Úplně vidím jeho výraz ve tváři. Kupková chce na doktorát a nezná rozdíl mezi prolepsi a analepsi? Díky bohu, že mě zatím neprokoukl. Propadla bych se hanbou. Budu se sebou muset něco udělat. Podívám se ke stolu, kde se válí rozložení *Milenci*. Panebože. Začíná toho na mě být nějak moc. Překlad, hrabání se v Kawašitový minulosti, luštění zápisů Jokomicu Riúiho a ještě do toho musím studovat teorii.

Vezmu klíč od regálu s literaturou zabývající se literární teorií a vytáhnu prvních pět svazků zleva. Budu to muset vzít popořadě. Položím je na kraj stolu a vezmu do ruky první. Todorov, *Poetika prózy*. Kniha je odrbaná, už ji přede mnou v rukou drželo jistě spousta studentů. Dost možná i Klíma. Otevřu ji a zjistím, že je celá podtrhaná a zaškrtaná zvyrazňovačem.

Stačí chvilka a mám pocit, že mi praskne hlava. Jak tohle někdo může číst? Nedá se v tom vyznat. Hemží se to pojma až z toho mám mžitky před očima. Vzála jsem si k ruce slovník literární teorie, ale vůbec to nepomohlo, protože jak se v průběhu let měnil význam používaných termínů, je tu každému věnovaná hustě popsaná dvojstránka. Mám pocit, že jsem se ocitla uprostřed pavoučí sítě. Od každého slova vede milion vláken všemi směry, nedá se v tom vyznat. Stala jsem se snadnou kořistí, uvízlou mouchou na síti pavouka literární teorie.

Zírám do knížek a zoufám si. Když Todorov mluví o motivu, myslí tím úplně něco jiného než Barthes a než na to

člověk přijde, má pocit, že mu vybuchne mozek a že musí nutně spáchat preventivní sebevraždu, než se doopravdy zblázní, svlíkne se a bude nahej chodit mezi počítačema a knihama učenejma ke katalogizaci. A všechny ty jména! A každej si něco myslí! Obvykle o něčem, o čem už si myslí něco někdo před ním. Kdo si to má pamatovat? Jestli si Klíma tohle všechno pamatuje, tak smekám. Nakonec si několik knih vezmu s sebou domů. Moje taška váží přes deset kilo. Začínám chápat, proč se Klíma pořád tak plouží. S takovouhle váhou na zádech normálně chodit nejde!